

nočníček

nepravidelný noční plátek Pepy Streichla č. 7 / červenec 2013

Úvodem. Nedávno jsem se někde chlubil, kolik dostávám mailů týkajících se Nočníčku. Ale na otázku kolik jsem nebyl schopen říct nějaký přesnější počet, a tak jsem se pustil do statistik a rozhodl se to spočítat. A tady je výsledek. Od rozeslání minulého Nočníčku do chvíle, kdy píšu tyto řádky, uběhlo 28 dní. A za tu dobu jsem dostal 1736 mailů. A Nočníčku se týkalo jen 43 z nich. No asi jsem se přechlubil. Ale zarazilo mě a trochu i našťvalo, že z těch zbývajících 1693 mailů bylo 1581 mailů spamového charakteru, mezi

kteří počítám i 25 mailů, kdy mě Christine Aquilera i Angelina Jolie a další tři dámy zvučného jména prosí, ať jim odepíšu, že mi pošlou svoje fotografie. I když věřím, že ty fotografie by byly nahaté, tak pořád těm holčínám odolávám. Zbývajících mailů byly osobního nebo koncertního charakteru. Každopádně konzumaci ranní kávy trávím většinou četbou všech mailů i těch, které jsem dostal do složky určené pro spam. Párkrát se stalo, že v této složce se objevila nabídka koncertu většinou ze zahraničí (Polsko ale i Slovensko). Další moje úvaha ohledně Nočníčku byla spojena s vysokými teplotami v posledních dnech. Uvažoval jsem, zdali nemám vynechat prázdninová čísla Nočníčků. A to jen z jediného důvodu: v tom horku se mi do ničeho pracovního vůbec, ale vůbec nechce. Naštěstí teploty přes 30 stupňů pominuly a já jsem zase ožil. Takže píšu! Mějte se fajn prázdninově!

blueshecfest ranch rovná

Většinou trpím mírnou nervozitou, když mám hrát na festivalu typu open air zaměřeného na blues. Mám dojem, že v České republice není mnoho písničkářů – jednotlivců zaměřených na blues – a tak už počítám s tím, že budu zařazen hned na začátek programu, protože pak většinou přichází smršť elektrifikovaných bluesových kapel, proti nimž nemám žádnou šanci jako oni rozdávat diváky. Mírná tréma a mírná nervozita přichází s vědomím, že budu v programu zařazen mezi dvě takové kapely. Ale hrdinně s tím bojuji a takový souboj mě nutí se poctivě připravovat už daleko před tímto festivalem. Jsou ale výjimky, kdy (i přesto, že přede mnou hraje elektrifikovaná kapela) diváci, ač předtím tančili a hopsali před pódiem, se soustředí na poslech mého tiššího projevu. Díky jim moc za to. Něco podobného se mi přihodilo 22. června na Blueshecfestu Ranch Rovná.

Na tomto festivalu jsem byl zařazen mezi kapelu pana domácího Jardy Volka Straight Blues a kapelu Karburátor Blues Band. Malebné prostředí festivalu a počasí akorát a moc fajn lidi – to vše přispělo k tomu, že i když Straight Blues rozjásali a rozhopsali publikum, po mých prvních tónech byla nálada pro mě výborná. Tvrdím to s jistotou, protože se znám. A v takových chvílích dokonce z velké části nehraju na jistotu, ale troufám si hodně improvizovat, což mě vlastně přesvědčilo k tomu, abych se vnutil a jednu píseň si zazpíval i s po mě hrající kapelou Karburátor Blues Band. Ta se mi moc líbí a znám ji z doby, kdy mi v Holešově hráli k mým padesátinám, což bylo před čtrnácti lety. Od té doby jsem je slyšel víckrát, ale ke zpívání za jejich doprovodu jsem se dostal až na Blueshecfestu, a tak jsme si trochu „zasejšnovali“ a někdy kolem jedné v noci jsem spokojeně usínal v přidělené chatičce.

koncerty

**10. srpna
2013**

Morava
zadáno pro
Viking Agency

**17. srpna
2013**

Tábor
Malý Jordán
Bernfest
20 h

**30. srpna
2013**

Polsko
Skawina
soukromá akce
20 h

**31. srpna
2013**

Polsko
Krakow
soukromá akce
20 h

**13. září
2013**

Ostrava
Schönthal
host Mirka Fojtíka
18 h
koncert pamětníků
Folkových kolotočů

kolegové

ivo cicvárek

Poprvé jsme se snad setkali při natáčení folkových pořadů v brněnském studiu České televize, kde pracuje jako dramaturg. Jeho profesi dramaturga se ale nechci věnovat. První setkání při koncertu proběhlo v tehdejší brněnském sídle Kudrnovy cestovky v kavárně Na cestě naproti brněnského nádraží. Odehrál jsem svoji půlku jako host Iva Cicvářka a části jeho sdružení OKO. Tam mě Ivo i doprovodil ve dvou společných písních, ale protože jsem v Brně neměl kde složit hlavu, tak jsem brzy vyrážel autem zpět do Ostravy. Takže poprvé, kdy jsme se pouštěli do společných hovorů, to bylo při setkáních Textové dílny Slávka Janouška, kam Ivo patří od jejích počátků. Snad je i jedním ze zakladatelů. Udivoval a trápil mě českými výrazy a slovy, které skoro vůbec nepoužívám nebo častěji jejichž název ani význam jsem vůbec neznal ba ani nechápal. Jako jeden z vedoucích těchto debat o textování způsobil, že (a to mu nevytýkám, jen komentuji) po takových debatách jsem dobrého půl roku nenapsal ani jeden text a později jsem se při psaní textů hodně trápil s vědomím a poučen, že jak to píšu já, bylo vždycky špatně a chybně. Ale na těchto setkáních se i po večerech

až dlouho do popůlnočních hodin hrávalo, a tak jsem se blíže seznamoval s jedinečným písničkářem a můžu říct, že i nástrojovým instrumentalistou. Piano, akordeon, kytara... a myslím, že (i když jsem to přímo neviděl) toho ovládá daleko více. Na jedné z Textových dílen nás dal koncertně dohromady jeden z guru Textovek Martin Holan, a tak jsme společně s klarinetistou Jiřím Svítkem vytvořili hudební trio, které mělo velmi dobrý ohlas, a tak po pár měsících jsme absolvovali asi deset koncertů pod názvem Jamajz. Část koncertu se hrálo blues a já jsem byl hlavním protagonistou, část koncertu byla věnována autorským písním (šansonům) Lady Šimíčkové, která do Jamajzu taky patřila, a část koncertu se představil Ivo sám jako písničkář. Celkem úspěšný pořad neměl dlouhý život.

Problémem byla jednak dálka, Ivo a Lada z Brna, Jirka Svítek z Prahy a já z Ostravy. A jednak jiné pracovní závazky. Bohužel už není místa na to, abych popisoval všechny Ivovy hudební aktivity, ale rád bych se tady zmínil o CD Hotel v tiché ulici, na kterém se podílel společně s Ladou Šimíčkovou, na jejíž texty z velké většiny napsal hudbu. Nádherné CD. Doma si ho velmi často pouštím. A právě úspěch tohoto alba Ivoše inspiroval k natáčení jeho bilančního CD (zatím bez názvu), které je snad v této době už dokončeno. Já se na vydání moc těším!

tlustý pán monty

Někdy někde na Stodolní mě pozval na koncert skupiny Duo Juyos Complet tehdy usměvavý

a chováním rozverný mladíček, který si říkal Monty. Na onom koncertu jsem tehdy sice nebyl, ale tuto formaci jsem později viděl a slyšel. S Montym jsem se později i párkrát potkal na koncertech jiných kapel a pak se z Ostravy vytratil. Přestěhoval se do jihomoravských Příbic. Potkali jsme se až na posledních folkových festivalech „Zahrada“, z nichž myslím, že na té poslední, se Monty stal vítězem soutěže o Krtka. Později jsme se setkávali a setkáváme nejen na různých festivalech, ale i na Textových dílnách (stejně jako už s výše zmíněným Ivem Cicvářkem). Monty mě zaujal hlavně hrou na kytaru, je na něm vidět a znát

zkušenost s hrou na elektrický nástroj a figle pochycené z el. kytary hojně prezentuje i na akustické kytáře... Dost často si slovně dobírám věčně usměvavého Montyho, ale tady přiznávám, že se mi líbí a jako písničkáře ho mám rád. Monty se objevuje se svoji tvorbou na dětských CD kompilacích Bongo Bonboniéra a Bongo Bombardák. Ale v roce 2010 mu vyšlo CD Rybolof, které obsahuje Montyho autorskou tvorbu, a od té doby používá ke svému jménu přívěsek „tlustý pán“. V loňském roce vlastním nákladem vydal svoje druhé CD Anomar, které jsem ale ještě neslyšel, takže nekomentuji.

drobnosti

cesty k písním

Mám rád ty texty o vztahu mezi ženou a mužem, které se blíží realitě. Žádné vysněné a naivní výkřiky, které v době vzniku dnes tady zveřejněného textu na osmitaktové blues „Miláčku, s Tebou“ byly vesměs hrány v rádiu. Já jsem to cítil jinak. A myslím, že právě v této písni se mi to povedlo popsat tak, jak jsem lásku prožíval já sám. Ale hlavní podnět bylo zadání ostravského Divadla Petra Bezruče k napsání sedmi písní ke hře Dobrodružství Huckleberryho Finna. V Nočníčku jsem už v tomto seriálu „Cesty k písním“ zveřejnil jednu píseň z této hry „Čekám Tě, Pane“, a proto necítím potřebu se znovu rozepisovat, jakým způsobem mě oslovil režisér Pavel Palouš. Spíš bych se chtěl zmínit o spojení obsahu textu s mým osobním životem. V té době jsem byl asi osm let ženatý s mojí první ženou Stanislavou. Kdysi kamarád Benjamín W. říkal a hlásal, že láska trvá jenom prvních pět minut pak už to je zvyk. Mně to slovíčko „zvyk“ zní příliš škaredě na láskyplný vztah, a snad proto jsem v tomto textu nahradil slovíčkem „akorát“. Navíc to vystihuje ten vztah, který jsem prožíval. Měli jsme se rádi, ne že ne! Občas jsme se i pohádali, ale celkově tvrdím, že to bylo tak akorát. Jsem si jistý, že i dnes to tak cítím a žiju se svou ženou ve vztahu, který je ještě krásnější, a tím slovíčko „akorát“ dostává ještě krásnější význam.

A obloukem v délce třiceti pěti let mám pocit, že dalším přidaným textem „Za dveřmi je žena“ jsem popsal vlastně totéž, ale už s přidanými životními zkušenostmi. Tento text byl napsán původně jako báseň, ale při natáčení CD „Za dveřmi“ jsem ho chtěl na CD umístit, a jako báseň mezi písněmi se mi to zdálo nepatřičné, a tak se na tomto CD objevil s hudebním podkladem jako recitativ. Na koncertech ho uvádím jako poezii s dodatkem, aby nebyl chápan jako epitaf, ale jen jako sesumírované zkušenosti a pohledy na ženy

od mého zrodu až do mého skonu, který jistě jednou přijde. Zcela jistě ale už nic k té básni nedopíšu. Tato verze je už konečná.

miláčku, s tebou

vezem se spolu
na jedný káře
nahoru dolů
jak cesta káže
ale miláčku
s Tebou
je mi tak akorát

cesta se táhne
jednou vedro, jednou chlad
když osud mávne
mám někdy hlad
ale miláčku
s Tebou
je mi tak akorát

na konci štreky
až půjdeš spát
budu na věky
na Tebe vzpomínat
vždyť miláčku,
s Tebou
bylo mi tak akorát
Na CD „Samota, samota... „

za dveřmi je žena

jako malé dítě
zavíral jsem před ženami dveře
studem
aniž bych co věděl o nevěře

pak, co malý chlapec
s nemorální silou
pozoroval jsem ty ženské
dveřmi, škvírou

a když jsem byl statným mužem
zavíral jsem dveře zevnitř
u žen!

a pak, co by starší pán
marně jsem na ně čekával
s dveřmi dokořán

a teď zavírám dveře na petlici
věřím svému nosu

Ta jistá šmejdí po ulici
a v ruce drží

kosu
Na CD „Za dveřmi“

jen tak

az

Čtu v Novinkách.cz:
V Brně otevřeli nejvyšší
budovu republiky,
111 metrů vysoký
AZ Tower.

Já jsem se narodil v
Orlové kousek od šachty
Důl AZ
a to AZ znamenalo
Antonín Zápotocký.
Že by ho Brňáci uctivali
dodnes?

z cest

Neměl jsem to čím vyfotit.
Na staré silnici mezi
Haviřovem a Ostravou
jsem četl na zdi:
TADY JE PEAKLO!

soused I.

U piva jsme si vyprávěli
o sousedech. Nic moc
humorného pro neznalé,
ale při jedné historce
jsem se rozesmál.
Soused s přezdívkou
Kapr odcizil v hospodě
kamarádovi mobil.
Kamarád nelenil a
vypůjčeným mobilem ten
svůj prozvonil.
A Kaprovi to začalo zvonit
ve slipech.
Od té doby měl další
přezdívkou:
zvonící koule.

**Pustil jsem se do četby
románu George Orwella
1984.
Jako bych toho neměl
dost v reálu...**

drobnosti

štěstí jako prase

MIKROSPÁNEK JE SVIŇA!!! Ale přežil jsem! Vjel jsem do protisměru a měl jsem štěstí, že zrovna nic nejelo! Vjel jsem na chodník a měl jsem štěstí, že tam nikdo nešel! Vletěl jsem mezi tuje a před sebou barák a zase jsem měl štěstí, že jsem najel na malou skalku a odhodilo mě to zpátky k silnici. Znovu jsem vjel do protisměru a měl jsem zase štěstí, že tam zase zrovna nic nejelo. Probudilo mě to při tom prvním nárazu na obrubník chodníku, ale než jsem si uvědomil, co se děje, tak jsem se vlastně jenom díval. Až zpátky na té silnici jsem konečně začal brzdit a točil volantem. A pak už jsem to ovládal a zastavil u pravého kraje silnice. Tož tak. A byla to chvilka snad dvě, tři vteřiny. A tu první jízdu v protisměru to se jen domnívám – protože žiju. A výsledek: jen proražená přední levá pneumatika a já jsem si v šoku nedokázal ani zapálit cigaretu. A když přiběhl první svědek ke mně a ptal se, jestli se mi nic nestalo, tak jsem mu s brekem říkal, že mi nejde zapálit cigareta. Štěstí, štěstí, štěstí. To bylo 22. 6. 2013 ve 13.20 h v obci Traplice směrem na Košíky! UFF !!!

s větrem ve vlasech – jawa 250

Na malém motocyklu jsem jezdil už někdy ve čtrnácti letech. Půjčili mi ho kamarádi. Jednosedadlový červený Pionýr. Jezdili jsme na návsí jihomoravského městečka Nosislav a často jsme se pouštěli i na polní cestičky podél řeky Švarcavy čili Svatky. Později, snad po roce, si moje teta taky z Nosislavi koupila krásný modrý dvousedadlový Pionýr, ale přemlouvav ji o zapůjčení dalo velkou práci. Nakonec jsem ji ukecal, ale s tím novým strojem jsem mohl jen na náves. Prakticky jen kolem domu. Na vojně jsem jezdil na Jawě 350 jen dvakrát. Jen dvě kolečka s průměrem 50 metrů na letišti u Vyškova. A dostal jsem řidičák i na motocykl. Ten jsem ale nevlastnil, takže jsem nejedl. Až někdy asi rok po vojně přišel za mnou kamarád, že odjíždí na dovolenou svým autem a svůj motocykl nechce nechat po tu dobu jen tak na ulici, kde běžně parkoval. Prý s ním (s motocyklem) můžu jezdit a odcestovat na dovolenou. Motorka stála v Rychvaldě pod mým oknem a já se na ni zálibně chodil dívat. V sobotu ráno mě ale přepadla touha být na cestě s větrem ve vlasech, a tak jsem nastartoval a hned se pustil na dalekou cestu směr Brno za kamarádem z vojny Jirkou Grulichem. Chvilí mi trvalo, než jsem se s mašinkou sžil. Pak za pár korun nabral benzin a hurá na cestu. O dálnici se v té době jenom

vyprávělo, takže jsem se šinul dnes už neexistujícími cestami. Pamatuju nahoru, dolů, nahoru a dolů. Pořád dokola. Přes Olomouc a pak jsem vjížděl do Prostějova. Tam byla tehdy přes město hlavní cesta na Brno jen z kostek, kterým se říkalo kočičí hlavy. A začalo mrholit. Z městského okruhu v Prostějově jsem odbočil směr Brno a ven z města. Po kočičích hlavách. Předemnou auto snad s turistou, který v Prostějově asi něco hledal, protože na každé křižovatce zastavil a zjišťoval, zdali už má odbočit, nebo ne. Já jsem ho dojížděl celkem pomalu, ale přesto mě svým zastavením uprostřed křižovatky překvapil, až jsem prudce šlápl na brzdu a v tu chvíli jsem pokládal Jawu jakoby zkušeně na bok. Právě mě míjel cyklista ve věku důchodce, který okamžitě zastavil a běžel ke mně a zjišťoval, zda mi nic není. Nebylo. Mezitím auto, které mě donutilo náhle brzdit, pokračovalo směrem na Brno. Děda nasedl na kolo a pokračoval stejným směrem, kam jsem mířil i já. Na další křižovatce stejná nehoda, děda jenom zpomalil a ptal se, zda se mi nic nestalo. A na další křižovatce úplně stejná nehoda se stejným autem, které ale posléze konečně odbočilo, a dědek už jen projížděl, ani nezpomalil a volal na mě: „Ještě kousek a tam máme městský hřbitov!“ Ale do Brna a zpátky jsem dojel v pořádku. ☺

jen tak

reklama

Na internetu jsem našel článek a video o obezitě. Když jsem pustil video s velice obézní ženskou postavou v plavkách, tak mi tam po chvilce vyskočila reklama s textem: „Nejlevnější pneu.“

cesty

Každá cesta je dobrá
cesta!
Jen cíle jsou někdy
pochybné.

modlitba

chléb náš vezdejší
v těle nás konejší
díky, Pane, za ten dar
tvá krev – to je Ostrava
amen

Pravda je pitomost
pro lidi
bez fantazie.

Touha pomsty stále tiká,
máme v sobě
Moby Dicka

a pak ti padnu k nohám
na zem
ty se staneš Evou
a já tvým
plazem

(část mého textu)

drobnosti

kultura v zeleném

Na vojně jsem se pořád motal kolem knihovny (krásná knihovnice), až jsem byl přemluven k vytvoření koncertního dua. Já – kytara, zpěv a foukačka a Viktor Preis – přednes básní a četba povídek, většinou autorů Miloslava Šimka a Jiřího Grossmanna, vybraných z tehdejšího magazínu RMS – Repertoár malé scény. Kolega Viktor Preis – to zní vznešeně. A pokaždé po vyslovení toho jména dělám dlouhou pauzu a čekám údivné pohledy, ale byl to jen jeho nespřízněný jmenovec. Jezdili jsme nejen po jiných útvarcích, ale i po okolních domovech důchodců a různých Spolcích přátel žehu. Objížďali jsme vesnice v okolí našeho útvaru v Bučovicích a největší umělecké ☺ šňůry jsme měli v období Mezinárodního dne žen a vánočních svátků. Honoráře byly pro mladé vojáky královsky dostačující. Večeře a posezení s místními štamgasty při kalíšku něčeho ostrého. ☺

byrokracie v posteli

Na hlavní vrátnici jistě velikánské firmy jsem se zeptal, prosím vás, kde najdu paní XXovou? Uniformovaný důchodce v hodnosti vrátného mi vysvětlil, že musím tady tímto dlouhým koridorem až na konec, pak odbočím doprava a podél pěti bloků dojdou k budově H a tam na další menší vrátnici u vstupu do budovy mi řeknou, kde paní XXová kanceláříje. Řekl jsem díky a vydal se na místní podnikovou túru za paní XXovou. Další uniformovaný důchodce v hodnosti (asi) nižšího vrátného mě poslal do čtvrtého poschodí, dveře číslo 416. Zaklepal jsem a na vyzvání vstoupil. Potřeboval jsem podepsat a orazítkovat poštu došlý formulář. Ale paní XXová mi sdělila, že potvrdit tento formulář

mi může jen s podepsáním navštívenky vydané na vrátnici. Dole na vrátnici mi sdělili, že vydat navštívenku k paní XXové mi může jen, když předložím doklad z hlavní vrátnice o povolení k vstupu do objektu firmy. Na hlavní vrátnici jsem dostal povolení ke vstupu, na vedlejší vrátnici navštívenku k paní XXové a před zaklepaním na dveře číslo 416 ve čtvrtém poschodí s cedulkou PhDr. XXová jsem se na posteli převrátil a na chvíli se sen přetřhl... Po pár vteřinách jsem už byl zase v limbu a začal jsem sen snít opět od začátku. A ve stejném místě zase přerušen. Když se to opakovalo už počtvrté, vstal jsem z postele a šel se podívat na chvíli z okna. Moje babička říkávala, že když se po probuzení hned podívám z okna,

tak na veškeré noční sny zapomenou. Bohužel, nezapomněl jsem. Do rána jsem ho snil ještě nejméně dvakrát. Ráno jsem se asi podíval hned z okna, protože jsem si zaboja nemohl vzpomenout, proč jsem vlastně musel za paní PhDr. XXovou a co obsahoval onen formulář. To vše, onen celý sen několikrát opakovaný, se mi zpětně vybavilo až v odpoledních hodinách, když jsem v dopisní schránce objevil dopis z OSSZ s formulářem, ve kterém mám žádat o vrácení přeplatku pojistného. S hrůzou jsem si uvědomil, že už asi navždy mi bude odepráno klidné spaní, protože tento den chápu jako průlom byrokracie do mých snů. Už teď se děším chvíle, kdy půjdu zase spát a snít ...

pomáhat a chránit (a tvrdě)

Nebyl jsem přítomen té debatě v hospodě Schönthal, když parta mých přátel vedla u piva, vína, vodky, rumu atd. debatu o přiměřené a nepřiměřené obraně. Debata stoupala v poměru k počtu promile v přítomných osobách. Zcela jistě končila u nějaké vyšší hodnoty, ale to už můj kámoš, milý Franta P., ukončil poobědovou hospodskou siestu a mířil se svojí ženou k domovu, kde pár piv v krvi a dozvuky před chvílí ukončené debaty způsobily charakterový kladný zkrat. Franta P. se rozhodl, že už nechce vlastnit žádnou zbraň a že od této chvíle chce být pacifistou. Doma vytáhl z trezoru svoji řádně přihlášenou pistoli, položil ji v kuchyni na stůl a řekl své ženě, prosím tě, někde to schovej, mám strach, aby mě něco nepopadlo, čímž myslel na sebe a svoji dlouholetou a otravnou nemoc a odebral se do ložnice. Tam ho napadlo, že svůj kladný vztah ke zbraním by měl ukončit ráznějším způsobem, a tak zavolal na 158, aby si naše česká policie pro tu pistoli přijela ihned. Operátor na čísle 158 se nějak zdlouhavě vyptával na podrobnosti, což bylo Františkovi podivné, ale jen do té chvíle, než se po čtyřech minutách debaty s operátorem 158 vedle Franty objevili příslušníci zásahové jednotky URNA a řvali: „Ruce vzhůru!“ A od té chvíle prožíval milý František pocity, které může prožít jen potenciální možný pachatel pokusu o vraždu. Byl odvezen na záchytce, kde mu upřesnili výši jeho pivního extempore, a druhý den ráno byl převezen k výslechu na místní vítkovickou policii. Tam byl čtyři až pět hodin vyslýchán (později se ani slovem nezminil o tom, zdali proběhl i výslech křížový) a následně byl propuštěn s tím, že bude nadále probíhat policejní vyšetřování. A Franta P. zamířil znovu do míst, kde začala tato jeho podivná anabáze s mistry svého řemesla, kteří ctí svůj slogan POMÁHAT A CHRÁNIT! Zamířil do Schönthalu, kde nám u limonády svoji gulliverovskou anabázi vyprávěl. Byl ještě celý roztřesen, když popisoval, že ho nejvíce naštvála skutečnost, že mu byly odmítnuty léky, jak na záchytce, tak i na policii, které jako rizikový kardiak bere třikrát denně, a že mu po celou dobu nepodal nic k snědku, i přestože mu jeho žena jak léky, tak minerálku na vítkovickou policii přinesla, ale policie mu to nepředala. Celé vám to tady popisují s mírným humorným nadhledem a ironií, nechci, abyste měli podivný pohled na „POMÁHAT A CHRÁNIT!“, ale bohužel musím podotknout, že to byla realita, to vše se stalo v sobotu 6. dubna v katastru vítkovického obvodu velkoměsta Ostrava.

reklama a obchod

PEPA STREICHL B & F BLUES & FOLK

pořád žiju a hraju

CD Samota, samota...
150,- Kč

CD Pepa Streichl
& Truc blues
150,- Kč

CD Live for friends
150,- Kč

CD Za dveřmi
150,- Kč

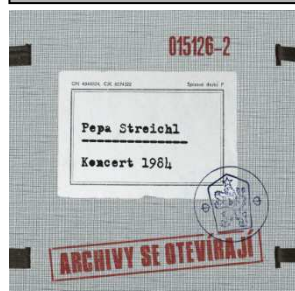
CD Blues Bazaar
Maestro Richard Kroczek st.
Pepa Streichl
&
TRUC BLUES

MSN Recording
Jablonec nad Nisou

CD Pepa Streichl
Koncert 1984
Edice: Archívy se otevírají

EMI Czech republic
2012

HUDEBNÍ KLUB SCHÖNTHAL
RESTAURACE SCHÖNTHAL

Ruská 78, Ostrava-Vítkovice
Tel.: 605 169 341 – mail: restauraceschonthal@seznam.cz

Nočníček, nepravidelný noční plátek Pepy Streichla. Povoleno Schönthalskou dohodou č. 7, o svobodě projevu Pepa Streichl, streichl@seznam.cz, korektury Kuba Slamák